

“I Am He”

By President Jeffrey R. Holland
Acting President of the Quorum of the Twelve Apostles

“Це Я”

Президент Джеффри Р. Холланд
Діючий президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів

October 2024 general conference

Christ's charity—evident in complete loyalty to divine will—persisted and continues to persist.

It is the Sabbath day, and we have gathered to speak of Christ and Him crucified. I know that my Redeemer lives.

Consider this scene from the last week of Jesus's mortal life. A multitude had gathered, including Roman soldiers armed with staves and strapped with swords. Led by officers from the chief priests who had torches in hand, this earnest company was not off to conquer a city. Tonight they were looking for only one man, a man not known to carry a weapon, receive military training, or engage in physical combat at any time in His entire life.

As the soldiers approached, Jesus, in an effort to protect His disciples, stepped forth and said, “Whom seek ye?” They replied, “Jesus of Nazareth.” Jesus said, “I am he. ... As soon ... as he had said unto them, I am he, they went backward, and fell to the ground.”

To me, that is one of the most stirring lines in all of scripture. Among other things, it tells me straightforwardly that just being in the presence of the Son of God—the great Jehovah of the Old Testament and Good Shepherd of the New, who bears no weapons of any kind—that just hearing the voice of this Refuge from the Storm, this Prince of Peace, is enough to send antagonists stumbling into retreat, piling them in a jumble, making the whole group wish they had been assigned kitchen duty that night.

Милосердя Христа, яке виявляється у цілковитій відданості волі Бога, було і є незмінним.

Сьогодні Суботній день, і ми зібралися, щоб говорити про “Христа, і Того розп’ятого”. Живе, живе Спокутар мій!

Уявіть цю подію, яка сталася в останній тиждень смертного життя Ісуса. Зібрався натовп, серед якого були римські вояки, озброєні киями та мечами. Цей рішуче налаштований натовп, очолюваний первосвященниковими слугами, які йшли зі смолоскинами в руках, рушив вперед для того, щоб підкорити місто. Сьогодні вони шукали лише одну людину — чоловіка, який, як відомо, не мав при собі зброї, не проходив військового вишколу і ніколи за все Своє життя ні з ким фізично не бився.

Коли вояки наблизились, Ісус, прагнучи захистити Своїх учнів, вийшов наперед і сказав: “Кого ви шукаєте?” Вони відповіли: “Ісуса Назарянина”. Ісус сказав: “Це Я”... Як тільки [Він] сказав їм: “Це Я”, вони подалися назад, та й на землю попадали”.

Як на мене, це одні з найбільш вражаючих рядків із тих, що є у всіх Писаннях. Серед іншого, на мій погляд, тут прямо сказано, що саме лише знаходження у присутності Сина Божого — великого Єгови Старого Завіту і Доброго Пастиря Нового Завіту, Який не має при Собі ніякої зброї, — що самого лише звуку голосу Того, Хто є Охороною від хуртовини, Князем миру, достатньо, щоб змусити супротивників, спотикаючись, відступити, попадати одне на одного і щиро разом жалкувати, що їх цього вечора не було відряджено чергувати на кухні.

Just a few days earlier, when He had entered the city triumphantly, “all the city was moved,” the scripture says, asking, “Who is this?” I can only imagine that “Who is this?” is the question those muddled soldiers were now asking!

The answer to that question could not have been in His looks, for Isaiah had prophesied some seven centuries earlier that “he hath no form nor comeliness; and when we shall see him, there is no beauty that we should desire him.” It certainly wasn’t in His polished wardrobe or His great personal wealth, of which He had neither. It could not be from any professional training in the local synagogues because we have no evidence that He ever studied at any of them, though even in His youth He could confound superbly prepared scribes and lawyers, astonishing them with His doctrine “as one having authority.”

From that teaching in the temple to His triumphant entry into Jerusalem and this final, unjustifiable arrest, Jesus was routinely placed in difficult, often devious situations in which He was always triumphant—victories for which we have no explanation except divine DNA.

Yet down through history many have simplified, even trivialized our image of Him and His witness of who He was. They have reduced His righteousness to mere prudishness, His justice to mere anger, His mercy to mere permissiveness. We must not be guilty of such simplistic versions of Him that conveniently ignore teachings we find uncomfortable. This “dumbing down” has been true even regarding His ultimate defining virtue, His love.

During His mortal mission, Jesus taught that there were two great commandments. They have been taught in this conference and will forever be taught: “Love the Lord thy God [and] love thy neighbour as thyself.” If we are to follow the Savior faithfully in these two crucial and inextricably linked rules, we ought to hold firmly to what He actually said. And what He actually said

Лише кілька днів тому, коли Він триумфально в’їхав у місто, то “здвигнулося ціле місто”, як сказано в цьому вірші, питаючи: “Хто це такий?” Я можу тільки собі уявити, що тепер запитання: “Хто це такий?”, ставили вже ті спантеличені вояки, лежачи у багнюці!

На це запитання навряд чи можна було знайти відповідь, поглянувши на Його зовнішність, адже Ісая приблизно за сім століть до того пророкував, що “не мав Він принади й не мав пишноти; і ми Його бачили, та краси не було, щоб Його пожадати”. Її, безперечно, не можна було знайти, поглянувши на Його розкішне вбрання чи великі особисті статки, бо нічого з усього цього у Нього не було. Її не можна було знайти у відомостях про набуття Ним якоїсь формальної освіти у місцевих синагогах, оскільки у нас немає жодних доказів того, що Він колись навчався у якійсь із них, хоча навіть в юності Він міг викликати замішання у дуже освічених книжників і законників, здивовуючи їх Своїм вченням, яке проголошував “як можновладний”.

Починаючи з того часу, коли Він навчав у храмі, й до Його триумфального в’їзду в Єрусалим і, зрештою, до цього несправедливого арешту, Ісуса постійно ставили у складні, часто підступні ситуації, з яких Він завжди виходив триумфально — це були перемоги, які ми не можемо пояснити нічим, крім наявності в Нього божественної ДНК.

Втім, протягом всієї історії людства багато людей спрощено, навіть тривіально, ставилися до Його особи та Його свідчення про те, Хто Він є. Вони вважали Його праведність не більше, ніж ханжеством, Його справедливість — лише виявом гніву, Його милість — банальним потуранням розбещеності. Нам не слід сприймати Його особу будь-яким подібним чином, надто спрощено, адже це дозволяє легко ігнорувати вчення, які нам здаються незручними. Так само дуже спрощено сприймали навіть Його основну визначальну чесноту — Його любов.

Під час Своєї земної місії Ісус навчав, що є дві великі заповіді. Їх навчали на цій конференції та навчатимуть завжди: “Люби Господа Бога свого [і] люби свого ближнього, як самого себе”. Якщо ми прагнемо віддано наслідувати Спасителя у дотриманні цих двох важливих і нерозривно пов’язаних між собою правил, нам слід буквально виконувати те,

was, “If ye love me, keep my commandments.” On that same evening, He said we were to “love one another; as I have loved you.”

In those scriptures, those qualifying phrases defining true, Christlike love—sometimes referred to as charity—are absolutely essential.

What do they define? How did Jesus love?

First, He loved with “all [of His] heart, might, mind and strength,” giving Him the ability to heal the deepest pain and declare the hardest reality. In short, He is one who could administer grace and insist on truth at the same time. As Lehi said in his blessing to his son Jacob, “Redemption cometh in and through the Holy Messiah; for he is full of grace and truth.” His love allows an encouraging embrace when it is needed and a bitter cup when it has to be swallowed. So we try to love—with all of our heart, might, mind, and strength—because that is the way He loves us.

The second characteristic of Jesus’s divine charity was His obedience to every word that proceeded from God’s mouth, always aligning His will and behavior with that of His Heavenly Father.

When He arrived on the Western Hemisphere following His Resurrection, Christ said to the Nephites: “Behold, I am Jesus Christ. ... I have drunk out of that bitter cup which the Father hath given me, ... in the which I have suffered the will of the Father ... from the beginning.”

Of the myriad ways He could have introduced Himself, Jesus did so by declaring His obedience to the will of the Father—never mind that not long before in His hour of greatest need, this Only Begotten Son of God had felt totally abandoned by His Father. Christ’s charity—evident in complete loyalty to divine will—persisted and continues to persist, not just through the easy and comfortable days but especially through the darkest and most difficult ones.

Jesus was “a man of sorrows,” the scriptures say. He experienced sadness, fatigue, disappointment, and excruciating loneliness. In these and in

що Він сказав справді: А Він справді сказав: “Якщо Ви Мене любите, Мої заповіді зберігайте!” Того ж вечора Він сказав, що ми маємо: “люб[ити] один одного! Як [Він нас] полюбив”.

У цих уривках з Писань найважливішими фразами є ті, в яких дається визначення щирої любові, подібної до Христової, яку іноді називають милосердям.

Які ж визначення в них даються? Як Ісус виявляв Свою любов?

По-перше, Він любив “всім [С]воім серцем, могутністю, розумом і силою”, що давало Йому можливість зілковувати найглибший біль і говорити найважчу правду. Коротко кажучи, Він є Тим, Хто може водночас виявляти милість і наполягати на істині. Як сказав Легій, даючи благословення своєму сину Якову: “Викуплення приходить у Святому Месії і через Нього; бо Він сповнений благодаті й істини”. Його любов — це підбадьорливі обійми, коли в цьому є потреба, і гірка чаша, коли з неї має бути випито. Тому ми намагаємося любити — всім своїм серцем, могутністю, розумом і силою — оскільки саме так Він любить нас.

Другою визначальною рисою божественного милосердя Ісуса був Його послухожному слову, що йде з вуст Бога, і Він завжди підкоряв Свою волю волі Свого Небесного Батька, і чинив так, як Той хотів.

Коли Христос після Свого воскресіння явився у Західній півкулі, Він сказав нефітям: “Дивіться, Я є Ісус Христос... Я випив з тієї гіркої чаші, яку Батько дав Мені... в чому Я перетерпів волю Батька... від початку”.

Серед безлічі способів, якими Ісус міг відкрити людям Свою особу, Він зробив це, кажучи про Свій послух волі Батька, хоча незадовго до того, у час, коли Сам найбільше потребував підтримки, цей Єдинонароджений Син Бога відчував Себе зовсім покинутим Своїм Батьком. Христове милосердя, яке виявляється у цілковитій відданості волі Бога, було і є незмінним не лише у ті дні, коли легко й приємно, але й, особливо, у найпохмуріші та найскладніші часи.

Як сказано у Писаннях, Ісус “страдник[ом]” був. Він відчував сум, голод, розчарування та нестерпну самотність. У ці та в

all times, Jesus's love faileth not, and neither does His Father's. With such mature love—the kind that exemplifies, empowers, and imparts—ours will not fail either.

So, if sometimes the harder you try, the more difficult it seems to get; if, just as you try to work on your limitations and your shortcomings, you find someone or something determined to challenge your faith; if, as you labor devotedly, you still feel moments of fear wash over you, remember that it has been so for some of the most faithful and marvelous people in every era of time. Also remember that there is a force in the universe determined to oppose every good thing you try to do.

So, through abundance as well as poverty, through private acclaim as well as public criticism, through the divine elements of the Restoration as well as the human foibles that will inevitably be part of it, we stay the course with the true Church of Christ. Why? Because as with our Redeemer, we signed on for the whole term—not ending with the first short introductory quiz but through to the final exam. The joy in this is that the Headmaster gave us all open-book answers before the course began. Furthermore, we have a host of tutors who remind us of these answers at regular stops along the way. But of course, none of this works if we keep cutting class.

“Whom seek ye?” With all our hearts we answer, “Jesus of Nazareth.” When He says, “I am he,” we bow our knee and confess with our tongue that He is the living Christ, that He alone atoned for our sins, that He was carrying us even when we thought He had abandoned us. When we stand before Him and see the wounds in His hands and feet, we will begin to comprehend what it meant for Him to bear our sins and be acquainted with grief, to be completely obedient to the will of His Father—all out of pure love for us. To introduce others to faith, repentance, baptism, the gift of the Holy Ghost, and receiving our blessings in the house of the Lord—these are the fundamental “principles and ordinances” that ulti-

усі часи ні любов Ісуса, ні любов Його Батька ніколи не минає. Якщо ми маємо таку зрілу любов — яку хочеться наслідувати, яка нади-хає і вділяє, — то вона теж не минатиме.

Тож, якщо інколи буває так, що чим більше ви докладаете зусиль, тим складніше, здається, вам стає; якщо так само, як коли ви намагаєтеся подолати свої недоліки й вади, вам трапляється хтось або щось, рішуче налаштовані похитнути вашу віру; якщо так само, як коли ви віддано працюєте, у вас все одно виникають миті, коли вас огортає страх, пам'ятайте, що так було з деякими надзви-чайно відданими вірі й чудовими людьми у кожную епоху. Також пам'ятайте, що у Всесвіті є сила, рішуче налаштована протидіяти всякій добрій справі, яку ви намагаєтеся чинити.

Тож, як в достатку, так і в бідності, як з приватним визнанням, так і з прилюдною критикою, як завдяки божественним складо-вим Відродження, так і через людські слабко-сті, які неодмінно будуть частиною цього, ми не змінюємо наш курс і продовжуємо рухати-ся вперед зістинною Церквою Христа. Чому? Тому, що подібно до нашого Викупителя, ми записалися на повний курс навчання — не на коротку вступну співбесіду, після якої все завершиться, а на весь курс аж до випускно-го іспиту. Радість від цього полягає в тому, що Директор Школи дав нам усі розгорнуті відповіді ще перед тим, як розпочалося нав-чання. До того ж у нас є багато вчителів, які нагадують нам про ті відповіді під час регу-лярних зупинок протягом всього навчання. Але, звісно, ні від чого з цього не буде кори-сті, якщо ми будемо й надалі прогулювати уроки.

“Кого ви шукаєте?” Від усього свого серця ми відповідаємо: “Ісуса Назарянина”. Коли Він скаже: “Це Я”, ми схилимо наші коліна і визнаємо своїми вустами, що Він є живий Христос, що Він Сам спокутував наші гріхи, що Він ніс нас на руках навіть тоді, коли ми вважали, що Він покинув нас. Стоячи пе-ред Ним і дивлячись на рани на Його руках і ногах, ми почнемо усвідомлювати, що це означало для Нього — знести наші гріхи й бути знайомим з хворобами, аби виявити ціл-ковитий послух волі Свого Батька — і все це як прояв чистої любові до нас. Щоб привести інших до віри, покаяння, хрищення, отриман-ня дару Святого Духа і отримання благосло-

mately reveal our love of God and neighbor and joyfully characterize the true Church of Christ.

Brothers and sisters, I testify that The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints is the vehicle God has provided for our exaltation. The gospel it teaches is true, and the priesthood legitimizing it is not derivative. I testify that Russell M. Nelson is a prophet of our God, as His predecessors were and as His successors will be. And one day that prophetic guidance will lead a generation to see our Messenger of Salvation descend like “lightning ... out of the east,” and we will exclaim, “Jesus of Nazareth.” With arms forever outstretched and love unfeigned, He will reply, “I am he.” I so promise with the apostolic power and authority of His holy name, even Jesus Christ, amen.

вень у домі Господа. Це основні “принципи і обряди”, в яких повною мірою виявлено нашу любов до Бога та ближніх, і вони є характерними й радісними ознаками істинної Церкви Христа.

Брати і сестри, я свідчу, що Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів є засобом, підготовленим Богом для нашого піднесення. Євангелія, якої вона навчає, — істинна, а це священство, яке легітимізує її, не земне, а походить від Бога. Я свідчу, що Рассел М. Нельсон є пророком нашого Бога, як були його попередники і будуть його наступники. І одного дня це пророче скерування направляє покоління побачити як наш Посланець Спасіння спускається наче “блискавка... з сходу”, і ми вигукнемо: “Ісус Назарянин”! З обіймами, розпростертими навіки, і любов’ю нелицемірною Він відповість: “Це Я”. Я обіцяю це з апостольською владою і повноваженням у Його святе ім’я. В ім’я Ісуса Христа, амінь.